

En Mutlu Küçük Köy

Yavuz DEMİRKIRAN

En Mutlu Küçük Köy

Yavuz DEMİRKİRAN

Meadowbrook'un yemyeşil vadisinde küçük köy yaşamla uğulduyordu. Çocuklar şırl şırl akan derenin kıyısında oynuyor, komşular bahçelerinden el sallıyordu. Ama son zamanlarda köylülerin aklında büyük bir soru vardı. "Bir topluluğu gerçekten mutlu eden nedir?" diye sordu Belediye Başkanı Bernard, göğsünü kabartarak. Herkes cevabı merak ediyordu, bu yüzden birlikte bulmaya karar verdiler.

Lily, bal sarısı örgüleri ve papatyalarla süslü gök mavisi elbisesi olan küçük bir kızdı. Köyü penceresinden izlemeyi severdi. İnsanların birbirine el salladığında nasıl gülümsediğini ve Rose Nine'nin bahçesinin herkesi nasıl hoş karşıladığını fark ederdi. Lily de mutluluğu merak ediyordu ama belediye başkanının büyük toplantılarında konuşmaya çok utangaçtı.

Lily'nin en iyi arkadaşı Toby her zaman bir maceraya hazırды. Dağınık kıvıll saçları ve kocaman bir gülümsemesiyle köyde koşarak fikirler toplardı. "Belediye Başkanı Bernard büyük bir plana ihtiyacımız olduğunu söylüyor!" dedi Toby Lily'ye. "Büyük ve heyecan verici bir şey!" Lily başını salladı ama içinden mutluluğun belki de hiç de büyük bir şeyle ilgili olmadığını düşündü.

Belediye Başkanı Bernard ilk planı duyurdu: bir hafta renkli süslemeler. Herkes her çatıya kurdeleler ve balonlar astı. Köy bir gökkuşağına benziyordu! Ama birkaç gün sonra kurdeleler sarktı ve balonlar patladı. Mutluluk soldu ve köylüler kafalarını kaşıdı. "Belki süslemeler yeterli değildir," dedi Rose Nine, lavanta rengi şalını bağlayarak.

Sonra köylüler büyük bir şenlik denedi. Oyunlar, müzik ve lezzetlerle dolu masalar vardı. Herkes yıldızlar çıkana kadar güldü ve dans etti. Toby çuval yarışını kazandı ve Lily pastasını yalnız bir ziyaretçiyle paylaştı. Ama şenlik bitince müzik durdu ve köy yeniden sessizleşti. Mutluluk kalıcı olmamıştı.

Belediye Başkanı Bernard gözlüğünü düzeltti ve "Gösterişli hediyeler lazım!" dedi. Böylece köylüler özenli armağanlar değiş tokuş etti. Parlak biblolar ve mis kokulu sabunlar vardı. Lily küçük altın bir çingirak aldı, Toby ise bir topaç. Ama kısa süre sonra hediyeler raflara kondu ve heyecan söndü. Köylüler iç çekti. "Mutluluk neden hep kayıp gidiyor?" diye sordu Belediye Başkanı Bernard.

Lily bütün bunları parlak yeşil gözleriyle izledi. En mutlu anların büyük olaylar olmadığını fark etti. Rose Nine'nin bahçesinde hikâyeler anlattığı ya da Toby'nin alışveriş torbalarını taşımaya yardım ettiği anlardı. Basit bir el sallamanın ya da paylaşılan bir gülümsemenin insanları nasıl ısıttığını gördü. Lily küçük bir fikir oluşturmaya başladı ama kimsenin dinleyip dinlemeyeceğinden emin değildi.

Bir sabah Lily cesaretini topladı. Kırmızı hırkasıyla köylülerin karşısına dikildi ve "Belki mutluluk tek büyük bir şey değildir. Belki her gün yaptığımız birçok küçük şeydir," dedi. Belediye Başkanı Bernard gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun, küçük kız?" Lily derin bir nefes aldı. "Komşulara yardım etmek, yeni gelenleri karşılamak ve ortak alanlarımıza sahip çıkmak gibi."

Toby ilk ayağa fırlayan oldu. "Kulağa eğlenceli geliyor!" diye sevindi. Rose Nine sıcacık gülümsedi. "Bence Lily haklı," dedi. "Mutluluk, bir bahçe gibi özen gösterdiğimizde büyür." Belediye Başkanı Bernard bıyığını sıvazladı. "Şey, denemeye değer," dedi. "Bakalım bu küçük şeyler neler yapabilecek." Köylüler Lily'nin fikrini sınamak için merakla başlarını salladı.

Ertesi gün Toby yaşı Bay Willow'un kapısını çaldı. "Bahçenizde size yardım edebilir miyim?" diye sordu. Bay Willow'un yüzü aydınlandı. Birlikte yabani otları yoldu ve tohumlar ektiler. Komşular bunu görünce onlar da birbirlerine yardım etmeye başladı. Biri bir çiti onardı, bir başkası taze ekmek paylaştı. Köy nezaketle uğuldamaya başladı ve herkes kendini biraz daha hafif hissetti.

Lily ve Toby, tepedeki kulübeye taşınan yeni bir aileyi karşıladı. Bir sepet elma ve el yapımı bir kart getirdiler. Yeni çocuklar Mia ve Sam önce utangaçtı ama kısa süre sonra çayırda kovalamaca oynuyorlardı. Köylüler adlarını öğrendi ve onları akşam yemeğine çağırdı. Aidiyet sıcak bir battaniye gibiydi ve yeni aile minnetle gülümsedi.

Rose Nine çocuklardan köy bahçesini toparlamalarına yardım etmelerini istedi. Yolları süpürdüler, çiçekleri suladılar ve bir bank boyadılar. Belediye Başkanı Bernard kollarını sıvayıp onlara katıldı, yeşil yeleği tozlandı. "Bu zor iş," diye soludu, "ama iyi hissettiriyor!" Herkes güldü ve birlikte çalıştı. Bahçe güzel görünüyordu, yüzlerindeki gülümsemeler de öyle.

Her gün köylüler yardım etmenin küçük yollarını buldu. Aletlerini paylaştılar, birbirlerinin çocuklarına göz kulak oldular ve ihtiyacı olan herkes için fazladan çorba pişirdiler. Akşamları hikâyeler anlatıp şarkılar söyleyerek birlikte zaman geçirdiler. Mutluluk solmadı. Rose Nine'nin domatesleri gibi her gün biraz daha büyüdü. Köy sadece süslenmiş değildi—birbirine bağlanmıştı.

Belediye Başkanı Bernard bir toplantı çağırdı ama bu kez büyük bir plan duyurmadı. Bunun yerine, "Mutluluğun büyük olaylardan geldiğini düşünmekle yanılmışım. Lily bize bunun küçük alışkanlıklardan geldiğini gösterdi," dedi. Lily'ye parlak bir madalya verdi ama Lily kızarak "Bu herkesin yardımındı," dedi. Köylüler alkışladı ve Toby Lily'ye çak bir beşlik yaptı.

Şimdi Meadowbrook vadinin en mutlu küçük köyü olarak biliniyor. Ziyaretçiler bahçeyi görmeye ve akşam hikâyelerine katılmaya geliyor. Ama köylüler mutluluklarının bir sır olmadığını biliyor. O her gün topluluk ve nezaketle, aidiyet ve şükranla, yardım ve birliktelikle inşa ediliyor. Ve her şey küçük bir kız ve basit bir fikirle başladı.

Lily, Toby ve Rose Nine ile bahçe bankında oturmuş, güneşin tepelerin ardında batışını izliyor. "Sırrı bulduğumuz için mutluyum," diyor Toby. Lily aralıklı dişleriyle gülümsüyor. "Biz bulmadık," diyor. "Biz yaptık." Ve küçük Meadowbrook köyü, çiçeklerle dolu bir bahçe gibi büyüyüp duran bir mutlulukla parlıyor.